

Η ΔΙΕΤΙΑ 84-86, ΜΕΧΡΙ ΤΗ ΦΜΣ.

Στις 24 Γενάρη 1990 ορίστηκε να γίνει στο Μεικτό Ορκωτό Κακουργοδικείο Σερρών η δίκη για την κατάληψη της ΦΜΣ Θεσ/νίκης και την πυρόπληξη ενός αυτοκινήτου της ασφάλειας, τον Ιούνιο του '86. Η προσαγωγή 27 ατόμων ως κατηγορουμένων στη δίκη αυτή, εντάσσεται στα πλαίσια της προσπάθειας καταστολής και ποινικοποίησης του αναρχικού και του ευρύτερου αντιεξουσιαστικού νεολαϊστικού κινήματος που είχε αναπτυχθεί. Ένας απ' τους 27 κατηγορουμένους, ο αναρχικός Γιάννης Γκίρμπας παρουσιάστηκε οικειοθελώς στον εισαγγεά στις 19 Σεπτέμβρη του '89 (εκκρεμούσε ένταλμα σύλληψης σε βάρος του) κι από τότε είναι προφυλακισμένος στις δικαστικές φυλακές Διαβατών.

Η κατάληψη της ΦΜΣ, ενάντια στο κλίμα τρομοκρατίας, συλλήψεων και των συνεχών απαγορεύσεων των συγκεντρώσεων αποτελεί οριακή στιγμή για τον αγώνα των αναρχικών στη Θεσ/νίκη. Είναι κατάληξη των χρόνων που προηγήθηκαν, με όλες τις ελλείψεις αλλά και την ένταση ενός νεανικού (στην Ελλάδα τουλάχιστον) κινήματος και αφετηρία κριτικής και ανασυγκρότησής του, μέσα απ' το ξεπέρασμα των λαθών και την ωρίμανση της αναρχικής προοπτικής.

Τα χρόνια 84-86 είναι γεμάτα από γεγονότα που απελευθέρωσαν ένα απρόσμενο κοινωνικό δυναμικό. Διαδηλώσεις, συγκρούσεις, καταλήψεις, συλλήψεις, δολοφονίες. Ήταν ένας ανοιχτός πόλεμος με το Κράτος που συσπείρωνε όχι μόνο τους αναρχικούς αλλά και το πιο ευαισθητοποιημένο κομμάτι της νεολαίας που αντιστεκόταν άλλοτε συνειδητά και άλλοτε ενστικτώδικα στις επιλογές της εξουσίας και σε κάθε βήμα του ερχόταν αντιμέτωπο με την κρατική θηριωδία. Γι' αυτό και το μεγαλύτερο μέρος των δραστηριοτήτων είχε δοθεί στην αντίσταση στην καταστολή και κύρια στην αστυνομία που αποτελεί το θεαματικότερο μηχανισμό της.

Είναι χαρακτηριστικό πως τα μαζικά μέσα ενημέρωσης και οι επίσημοι φορείς έκαναν ότι περνούσε από το χέρι τους για να παρουσιάσουν την πιο διασρεωλωμένη εικόνα αυτών των αγώνων και των πρωταγωνιστών τους. Επικέντρωσαν την παρουσίαση στις σπασμένες βιτρίνες και κλαφούριζαν καταγγέλλοντας φθορές ακόμη κι όταν υπήρχαν νεκροί, προσπαθώντας να αποσιωπήσουν τη σημασία τους (και τον Νοέμβρη του 80, όταν ο απολογισμός της επίθεσης της αστυνομίας ήταν δύο νεκροί-Κουμής και Κανελλοπούλου-και εκατοντάδες τραυματίες, και τον Νοέμβρη του 85 με τη δολοφονία του 15χρονου Μιχάλη Καλτέζα από τον αστυφύλακα Αθανάσιο Μελίστα, τα κροκοδείλια δάκρυα τους και οι θρήνοι για τις καταστροφές απόδειχναν πόσο καμιά αξία δεν έχει γι' αυτούς η ανθρώπινη ζωή μπροστά στα προϊόντα της καταναλωτικής κοινωνίας τους). Κι ακόμα προσπάθησαν συστηματικά να παρουσιάσουν όλες αυτές τις συγκρούσεις σαν άλογη και περιθωριακή διαμάχη αστυνομίας και αναρχικών και να τοποθετήσουν την υπόλοιπη κοινωνία στη θέση του θεατή.

Απο την άλλη μεριά, ο ακτιβισμός του κινήματος αυτού, συχνά λειτουργούσε σε βάρος της συλλογικής επεξεργασίας απόψεων και ιδεών. Έτσι τα γεγονότα, μερικές φορές δίνουν την εντύπωση ευκαιριακών ενεργειών χωρίς συγκροτημένη δράση και στόχους. Ο ρυθμός και η ένταση των δραστηριοτήτων έκαναν την προπαγάνδισή τους δευτερεύουσας σημασίας.

Ταυτόχρονα η έλλειψη οργάνωσης συντελούσε στο να γίνεται το δυναμικό αυτό κίνημα εύαλωτο στην κρατική καταστολή και στο στήσιμο σκευωριών σε βάρος του.

Είναι αλήθεια πως τη διετία αυτή οι αναρχικοί μίλησαν περισσότερο με τις πράξεις τους παρά με το λόγο τους. Είναι αλήθεια πως οι πράξεις αυτές αφέθηκαν κατά ένα μεγάλο μέρος βορά στα χέρια της εξουσίας και των φορέων της (κυβερνήσεις, αστυνομία, δικαστές, κόμματα, τύπος, υπάκουη 'διανόηση'), για τον αποπροσανατολισμό της κοινωνίας εναντίον τους. Όμως είναι επίσης αλήθεια πως όποιος ήθελε να αφουγκραστεί το πραγματικό μήνυμα αυτών των αγώνων, δεν θα μπορούσε να αρνηθεί πως οι αναρχικοί θέτοντας πολλές φορές σε κίνδυνο την ίδια τη ζωή τους, αποκάλυπταν το πραγματικό πρόσωπο της εξουσίας που καταστέλει άγρια ότι αντιστέκεται στις επιλογές της και δεν μπορεί να το αφομοιώσει.

Έτσι:

-Μέσα απ' τη σύγκρουση με την αστυνομία, αποκάλυπτονταν ο παραδοσιακά λαομίσητος και αντικοινωνικός ρόλος της, ενώ τόση προσπάθεια έγινε να περιοριστούν οι ευθύνες σε κάποιους 'κακούς' μες το σώμα της, και να προβληθεί ένα ψεύτικο δημοκρατικό προσωπείο της που την ήθελε 'κοντά στο λαό'.

-Μέσα από τις διαδηλώσεις και τις συγκρούσεις για την άφιξη του Λεπέν (τον Δεκέμβρη του 84) αποκαλύφθηκε η ενότητα της εξουσίας όπως κι αν αυτοονομάζεται, στέλνοντας τα ΜΑΤ να υπερασπιστούν τους φασίστες και να χτυπήσουν τους διαδηλωτές σε Αθήνα και Θεσ/νίκη.

-Μέσα απ' τον άμεσο τρόπο δράσης τους και τον αντιεραρχικό τρόπο λειτουργίας τους, αποκάλυψαν τον κατασταλτικό ρόλο των κομμάτων ως διαμεσολαβητών ανάμεσα στο κράτος και την κοινωνία και χειραγωγών των κοινωνικών αντιστάσεων με σκοπό εκλογικά οφέλη και μερίδιο στη διαχείριση της εξουσίας.

-Μέσα απ' την αντίσταση των αναρχικών και της νεολαίας στην αυξανόμενη αστυνόμευση και τον έλεγχο της ζωής αποκαλύφθηκε το ολοκληρωτικό σχέδιο κυριαρχίας της εξουσίας, που με επιφάσεις προσπαθεί να μετατρέψει την κοινωνία σ' ένα παγκόσμιο στρατόπεδο συγκέντρωσης.

-Κι ακόμη με το δυναμικό περιεχόμενο των κινητοποιήσεών τους, οι αναρχικοί απάντησαν στον πανικό που ακολούθησε την έκρηξη στο πυρηνικό εργοστάσιο του Τσερνόμπιλ, τον Μάη του 86. Ελεγχόμενο πανικό που ήθελε τον κόσμο να τρέχει στα σούπερ-μάρκετς και ν' αγοράζει τόννους γάλα εβαπορέ. Οι αναρχικοί χτυπήθηκαν γιατί εναντιώθηκαν στον πυρηνικό όλεθρο και διαδήλωσαν ότι δεν υπάρχει ειρηνική χρήση της πυρηνικής ενέργειας.

Στις 22 Μάη του 86, έγινε στη Θεσ/νίκη συγκέντρωση και πορεία των αναρχικών ενάντια στην κρατική καταστολή, τις απαγορεύσεις των πορειών και τις συλλήψεις αντιπυρηνικών διαδηλωτών. Κυκλωμένοι από τα ΜΑΤ σε απόσταση αναπνοής, η πορεία, φτάνει στην πλατεία Αριστοτέλους όπου πραγματοποιούνταν ροκ συναυλία που διοργάνωνε ο δήμος Θεσ/νίκης και την παρακαλουθούσαν εκατοντάδες νεολαίοι. Εκεί τα ΜΑΤ, χωρίς αφορμή, επιτίθενται και χτυπούν με λύσσα διαδηλωτές και νεολαίους απ' τη συναυλία, αδιάκριτα, στην πλατεία και σ' όλο το μήκος της παραλιακής λεωφόρου. Συλλαμβάνονται 18, απ' τους οποίους οι 7 καταδικάζονται αργότερα σε βαριές ποινές.

Τις επόμενες μέρες απαγορεύονται όλες οι πορείες διαμαρτυρίας των αναρχικών που επιχειρήθηκαν στο κέντρο της πόλης.

Αποκορύφωμα και επιστέγασμα της πάλης των αναρχικών θεσ/νίκης ήταν η κατάληψη της ΦΜΣ. Το βράδυ της 5ης Ιούνη, μια συγκέντρωση στην Πλάτεια Χημείου για το σπάσιμο του κλίματος τρομοκρατίας και των συνεχών απαγορεύσεων των συγκεντρώσεων, γίνεται η απορμή για να καταληφθεί η ΦΜΣ, αφού πρώτα οι-διαδηλωτές κυνηγήθηκαν και χτυπήθηκαν από τα ΜΑΤ σ' όλο το πλάτος του πανεπιστημιακού χώρου. Από την πρώτη κιόλας στιγμή της κατάληψης έγινε αισθητό πως, μέσα σ' αυτήν οι αναρχικοί και ένα κομμάτι ευαίσθητοποιημένων νεολαίων διεκδικούσαν την αξιοπρέπειά τους, και έξω από αυτήν η αστυνομία διεκδικούσε το κύρος της. Μέσα σε αυτό το οξύ κλίμα, η γενική συνέλευση των καταληψιών αποφασίζει ομόφωνα την προβολή των βασικών της αιτημάτων:

- α) άμεση απελευθέρωση πιθανών συλληφθέντων εκείνο το βράδυ, καθώς και των συλληφθέντων αντιπυρηνικών διαδηλωτών της Αθήνας.
- β) να φύγει η αστυνομία από το κέντρο της πόλης για να γίνει πορεία
- γ) να ζητήσει δημόσια συγγνώμη ο γενικός διευθυντής της αστυνομίας Παπαδημητρίου για τα όσα αυτή ψευδώς καταλόγησε στους διαδηλωτές στην Πλ. Αριστοτέλους

Τόσο τα αιτήματα όσο και η σύνθεση των ατόμων, πιστοποιούσαν ευαισθησίες που δεν ήταν βέβαιο προνόμιο των αναρχικών αλλά, απεναντίας, οι αναρχικοί στήριζαν πολιτικά και με όλες τις δυνάμεις τους μια υπόθεση που αφορούσε ένα ολόκληρο νεολαιίστικο χώρο που ένιωθε να τον ακουμπά καθημερινά η βία και η εγκληματικότητα της κρατικής καταστολής.

Είναι συνεπώς λάθος να ισχυριστεί κανείς πως η κατάληψη της ΦΜΣ ήταν κατάληψη αναρχικών. Και αυτό όχι μόνο γιατί σ' αυτήν δεν ήταν μόνο αναρχικοί, αλλά και το πιο ουσιαστικό γιατί με τέτοιους προσδιορισμούς αποκρύπτεται η κοινωνική διάσταση και η πολιτική σημασία της κατάληψης. Κι αυτή η σημασία δεν ήταν άλλη από την αντίσταση στην κρατική καταστολή. Μια καταστολή που όχι μόνο δεν περιοριζόταν στους αναρχικούς, γιατί επεκτείνονταν σε όλο και περισσότερους κοινωνικούς χώρους, αλλά ταυτόχρονα και οι ίδιοι ποτέ δεν θεώρησαν αποκλειστική τους υπόθεση την αντίσταση στο κράτος. Η συμμετοχή των αναρχικών σε μια κατάληψη ενάντια στην κρατική θηριωδία, όπως αυτή της ΦΜΣ, δεν υποδήλωνε τίποτε άλλο παρά την πολιτική τους συμφωνία και την ενεργό στήριξη και συμπαράσταση σε ένα μέσο πάλης το κοινωνικο-πολιτικό περιεχόμενο του οποίου ήταν εναρμονισμένο με τους σκοπούς και τους στόχους τους.

Στην κατάληψη, που είχε διάρκεια τριών περίπου ημερών, διατέθηκαν όλα τα μέσα που μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν από το ίδιο το κτίριο προκειμένου να υπερασπιστεί αλλά και να προπαγανδιστεί το πολιτικό και το κοινωνικό της περιεχόμενο. Και αυτό γιατί η κατάληψη, ως επιλογή στην δοσμένη συγκυρία, με το κράτος να επιτίθεται με όλο και πιο έντονους ρυθμούς στις δυνάμεις της κοινωνικής αντίστασης, ξεπερνούσε το συμβολικό της χαρακτήρα και γινόταν όργανο λειτουργικό στα χέρια των καταληψιών που έθεταν άμεσους στόχους. Κάτι τέτοιο σήμαινε εκτροπή της λειτουργίας του Πανεπιστημίου και οικιοποίηση του χώρου από τους καταληψίες. Συνεπώς δεν καταλήφθηκαν τα ντουβάρια της ΦΜΣ αλλά η λειτουργία της. Από χώρος προώθησης της κρατικοτεχνογραφειοκρατικής επιστήμης, έγινε για τρεις μέρες χώρος προώθησης της κοινωνικής αντίστασης ενάντια στα σχέδια καταστολής του κράτους. Αυτό το πιστοποιούσε η προσέλευση του κόσμου που είτε επισκέπτονταν είτε περιφέρονταν γύρω από το χώρο της κατάληψης, νύχτα και μέρα, καθώς και η στάση της πλειονότητας των φοιτητών και καθηγητών της σχολής η οποίοι άφησαν το κτίριο στους καταληψίες αναγνωρίζοντας τους στόχους τους. Δίνοντας έτσι μεγαλύτερη σημασία στο συγκεκριμένο αγώνα απ' ότι στις εξετάσεις που εκείνη την περίοδο είχαν.

Και ενώ προπαγανδίζονταν μέσα και έξω από την κατάληψη η πορεία αποχώρησης από το κτίριο που ετοιμαζόταν για το απόγευμα της Δευτέρας 9/6/86, καθώς και η συναυλία συμπαράστασης το απόγευμα της Κυριακής, ήρθε το αναπάντεχο γεγονός της πυρπόλησης ενός αυτοκινήτου της Ασφάλειας. Ήταν η στιγμή (Κυριακή χαράματα) όπου ένα μέρος των καταληψιών συνεδρίαζε στο ισόγειο της σχολής προκειμένου να καθοριστεί η στάση τους και η τακτική τους για όσο διάστημα τους απόμενε μέχρι την συνολική τους αποχώρηση (ενώ ένα άλλο μέρος είχε βγεί στους δρόμους για να προπαγανδίσει με αφισοκόλληση την πορεία αποχώρησης ζητώντας συμπαράσταση). Η σύνδεση της κατάληψης με την πυρπόληση ήταν για την αστυνομία το πρώτο και άμεσο μέλημα. Καίτοι η ύπαρξη σκευωρίας άρχισε να βαραίνει όλους όσους εκείνη τη στιγμή ήταν στο κτίριο, οι καταληψίες αρνούνται να αποχωρήσουν απ' αυτό, αφού ξέρουν πως δεν υπάρχει τίποτε που να τους συνδέει με το γεγονός, το οποίο ήταν όχι μόνο πέρα από κάθε πλαίσιο και σκοπό της κατάληψης αλλά και πέρα από τους ίδιους. Μόνο όταν η απειλή επέμβασης από ειδικά εκπαιδευμένες μονάδες της αστυνομίας (ΔΕΑ) έγινε κάτι παραπάνω από σίγουρο, τότε αποφάσισε και εγκατέλειψαν το κτίριο. Και παραδόξως (;) η αστυνομία δεν προβαίνει σε καμμία ενέργεια.

Παρά λοιπόν το γεγονός ότι η αστυνομία είχε κυριολεκτικά ζώσει το Πανεπιστήμιο -για το φόβο των Ιουδαίων- όταν εκδηλώνεται η επίθεση και η πυρπόληση του αστυνομικού αυτοκινήτου, κανένας από τους δράστες δεν συλλαμβάνεται επ' αυτοφώρω.

Η ανικανότητα της αστυνομίας, δίνει ευκαιρία στους αξιωματούχους της ασφάλειας με επικεφαλής το Σωτήρχο (δεξί χέρι του Δροσογιάννη και άρτι αφιχθέντα από την Αθήνα) να μεθοδεύσουν το τελειότερο δυνατό χτύπημα που από καιρό πριν επιθυμούσαν να δώσουν να δώσουν στο αναρχικό κίνημα, αλλά και στο κίνημα εκείνο που είχε αναπτυχθεί: ενάντια στην κρατική καταστολή και τρομοκρατία. Το σχέδιο (η σύνδεση της ενέργειας με την κατάληψη) προετοιμάζεται επί ώρες και την επόμενη μέρα αρχίζει ένας χορός διαδοχικών συλλήψεων γνωστών αναρχικών αλλά και νεολαίων που συμμετείχαν στην κατάληψη.

Από τις 7π.μ. της Δευτέρας 9/6/86, άντρες της Ασφάλειας εντελώς αυθαίρετα και με ψευτοπροφάσεις, αρπάζουν τα άτομα αυτά από τα σίτια τους και τα μεταφέρουν στην Βαλαωρίτου, δήθεν για να καταθέσουν ως μάρτυρες (!) για το συμβάν. Τα 10 συνολικά άτομα που 'εντοπίστηκαν' από τα λαγωνικά της Βαλαωρίτου (άγνωστο το πως, γνωστό το γιατί)ω! του θαυμάτος, ήταν τελικά και οι 'δράστες(τα περισσότερα απ' αυτά είχαν συλληφθεί στο παρελθόν επειδή συμμετείχαν σε εκδηλώσεις αναρχικών).

Η παρακρατική δράση της ασφάλειας θεσ/νίκης δεν σταμάτησε δυστυχώς μόνο στη δολοφονία του Γρηγόρη Λαμπράκη. Συνεχίζοντας αδιάλειπτα την πορεία της, ξαναγεννημένη από τα ίδια της τα λάθη, στήνει αυτή τη φορά μια πολιτική σκευωρία με τη σύλληψη των 10 αυτών θυμάτων της, μιμούμενη -και με την κρυφή ελπίδα να ξεπεράσει- την ομότεχνη της στην Αθήνα, η οποία έχει να επιδείξει σειρά από λαμπρές γκάφες(Σερίφης, Μπουκετσίδης, Ιατροπούλου και αργότερα Μπουκουβάλας, Βογιατζή, Σμυρναίος, Μαρίνος).

Ο στόχος της ήταν προφανής: η καταστολή και η ποινικοποίηση του ευρύτερου αναρχικού-αντιεξουσιαστικού χώρου και κάθε κοινωνικής αντίστασης στις κρατικές επιλογές. Αλλά και η ευκαιρία μοναδική: μια απόπειρα ανθρωποκτονίας, ενόσω οι αναρχικοί πραγματοποιούσαν κατάληψη στον εγγύ χώρο και μάλιστα χωρίς να έχει συλληφθεί κανένας από τους δράστες.

Τα θεμέλια αυτού του σαθρού σκεπτικού τα αποτελούν οι αντιφατικές καταθέσεις των συλληφθέντων. Στο κολαστήριο της Βαλαωρίτου παίζεται η κορυφαία σκηνή του δράματος. Εμπειροί και εκπαιδευμένοι άντρες αναλαμβάνουν να μετατρέψουν νεαρούς σε 'εκτελεστές', χρησιμοποιώντας άγριους ξυλοδαρμούς και ψάλλαγες, απειλές ηλεκτροσόκ και βιασμών, εικονικές απόπειρες δολοφονίας και ένα άγριο ψυχολογικό πόλεμο, φυσικό επακόλουθο: οι περισσότεροι μάρτυρες ομολογούν 'αυθόρμητα μετά από αλλεπάλληλες αρχικές αρνήσεις των κατηγοριών.

Το κολαστήριο της Βαλαωρίτου με τα ψυχρά γραφεία, τους βάρβαρους 'θαμώνες' του και τα βρωμερά και ανήλιαγα κελιά, είχε δικαιώσει την ύπαρξη και διατήρηση του.....

Όταν ο σκοπός κουτοπό-στραβά επιτεύχθηκε με την παράβαση και των στοιχειωδών ακόμη συνταγματικών και δικονομικών διατάξεων(σύλληψη χωρίς ένταλμα, άσκηση σωματικής και ψυχολογικής βίας, απαγόρευση εξέδου των 'μαρτύρων' με σκοπό να μεταβληθούν ετσιθελικά σε κατηγορούμενους, απουσία δικηγόρων κατά την προανάκριση για τον ίδιο σκοπό, κράτηση στην ασφάλεια υπερβαίνουσα τις 48 ώρες κ.α.), η λοιπή διαδικασία τηρήθηκε-αλλοίμονο!- νομότυπα.

Την Τετάρτη το πρωί, οι κατηγορούμενοι προσάγονται από την ασφάλεια στον Εισαγγελέα. Στην είσοδο του δικαστικού μεγάρου, ένα τσούρμο αγανακτισμένων χαφιέδων, αναπαράστησε με επιτυχία το μεσαιωνικό θεσμό της διαπόμπευσης. Αυτοί οι αναξιοπρεπείς υποτελείς, έδωσαν το τελειωτικό ράπισμα στην αξιοπρέπεια και τον αυτοσεβασμό των 10 συλληφθέντων.

Και η δικαιοσύνη των Ισάτσων και των Κοσκωτάδων, χωρίς περίσκεψη, χωρίς αιδώ τους τσουβάλισε στο κάτεργο του Γεντί Κουλέ, επικυρώνοντας και συνεχίζοντας το έργο της ασφάλειας.

Αυτο σε γενικές γραμμές είναι το χρονικό της εκδίκησης που επιφύλαξε η δημοκρατική πολιτεία του στρατηγού Δροσογιάννη(και των λοιπών) στους 'αντιφρονούντες'.

Και κάτι ακόμα ενδεικτικό: Η μόνη φωνή 'διαμαρτυρίας' που ακούστηκε, ήταν κάποιων αγανάκτιστων κομμουνιστών δημάρχων που ζητούσαν την ολοκληρωτική εξάλειψη του 'καρκινώματος του αναρχισμού'. Επιφανειακά λοιπόν πολυφωνία, σεβασμός της προσωπικότητας, κατοχύρωση των πολιτικών απόψεων του ατόμου και άλλα ηχήρα παρόμοια. Κατά τα άλλα, το άπαρχαϊντ εφαρμόζεται κάπου στη Νότια Αφρική και η χούντα είναι στην Τουρκία.

Αυτή είναι η αθλιότητα της δημοκρατικής επίφασης ~~που~~ που έχει φτάσει στο σημείο να εκλαμβάνει ως πραγματικότητα μια εικόνα, διαφεύδοντας τελικά τον ίδιο τον εαυτό της. Αθλιότητα που οφείλεται όχι μόνο στην ελαστικότητα των συνειδήσεων αλλά κυρίως στην παντελή άγνοια των αξιών, τόσης που κανείς πια να μη μπορεί να διακρίνει-έστω και αχνά- το εννοιολογικό τους υπόβαθρο.

Η διαπίστωση του θουκυδιδη παραμένει τραγικά επίκαιρη: ΑΙΔΩΣ ΑΡΓΕΙΟΙ!.....

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ ΣΗΜΕΡΑ

Μια δίκη (██████████) σήμερα σε βάρος των αναρχικών και μια πιθανή καταδίκη τους (το μέγεθος της-οποίας θα είναι ανάλογο των κατηγοριών που τους βαρύνουν) αποκτά ιδιαίτερη σημασία για το χώρο της κοινωνικής αντίστασης. Έχουμε όλους τους λόγους για να ισχυριστούμε πως η δίκη της ΦΜΣ αποτελεί στις δοσμένες συνθήκες το κομβικό σημείο του κινήματος που αντιστέκεται στις κρατικές επιλογές, τουλάχιστον στην θεσ/νίκη. Είναι το σημείο εκείνο που συναντιέται με άλλους όρους και μετά απο 3,5 περίπου χρόνια το πιο ευαίσθητο ίσως κομμάτι της αντιστεκόμενης νεφθαίας με το κράτος.

Διανύουμε μια περίοδο όπου η κοινωνία επαναδιαπραγματεύεται με το κράτος τους νέους όρους της κυριαρχίας της απ' αυτό. Μια περίοδο όπου το συναινετικό κλίμα προβάλλεται σαν το τελευταίο ιδεολογικό πρόταγμα των κυρίαρχων. Προς αυτή την κατεύθυνση η ομογενοποίηση του προσώπου της εξουσίας συνιστά την πρώτη ύλη της κρατικής προπαγάνδας που προσπαθεί να απελευθερώσει κάθε τι που συμβάλλει στη νέα προοπτική του συστήματος κυριαρχίας. Κι αυτή η προοπτική δεν είναι άλλη απ' την επαναφομοίωση των κοινωνικών αντιθέσεων, που περνά μέσα απ' την αυτοαναίρεση και καθυπόταξη όλων των αντιτιθέμενων ιδεολογιών, οι οποίες συγκλίνουν στην ρεαλιστική αποδοχή της παγκόσμιας κυριαρχίας του Κράτους και του Κεφαλαίου. Έτσι η συναινεση (λίγο ενδιαφέρει ο βαθμός της) γίνεται ο όρος για τον οποίο θυσιάζονται οράματα και ξεπουλιούνται ιδέες προκειμένου να εξασφαλιστεί μια θέση στον θεσμικό χώρο του καθεστώτος απ' τους "παλιούς και σεμνούς εχθρούς του". Είναι ακριβώς ο όρος βάσει του οποίου οι μηχανισμοί του κράτους είναι έτοιμοι να κατασπαράξουν κάθε κοινωνική αντίσταση ενάντια στον αφομοιωτικό χείμαρρο των καιρών μας. Γνωρίζουμε πως η αντίσταση σήμερα έχει ν' αντιμετωπίσει εμπόδια αναβάθμητα πιο πολλά απ' αυτά που συνάντησε στο παρελθόν. Η πρώτη και κύρια επίθεση των μηχανισμών αφομοίωσης είναι η προβολή του "αποτυχημένου" επαναστάτη και της "χαμένης επανάστασης". Σ' αυτή την προβολή, η συνεισφορά όλων των μέχρι χτές αντιτιθέμενων ιδεολογιών, δηλ. όλων των ψευδοαντιτιθέμενων πολιτικών επιλογών με το σύστημα κυριαρχίας, είναι κάτι παραπάνω από σπουδαία για το κράτος, είναι κάτι παραπάνω από ιδεολογική κηλίδα αίματος για μας. Όταν ο αντιστεκόμενος συγκαταλέγει τον εαυτό του στο θεσμικό χώρο της εξουσίας, τότε από τη μια της δίνει άλλοθι κι απ' την άλλη κατακρεουργεί το περιεχόμενο της αντίστασης.

Αν κάτι περισσότερο έχει αυτή η δίκη, πέρα απ' την υπεράσπιση κοινωνικών αγωνιστών, είναι η αρχή για να σπάσει το ρεύμα της αφομοίωσης. Γι' αυτό στις 24 Γενάρη, στο κακουργοδικείο Σερρών, η κατάρευση της σκευωρίας θα σημάνει την απελευθέρωση των 27 υποδίκων απ' τα νύχια του κράτους μα και ταυτόχρονα την επιβεβαίωση της δυναμικής παρουσίας των αναρχικών στο χώρο της αντίστασης ενάντια στο κράτος και τις επιλογές του, σαν δύναμη ασυμβίβαστη και ανυπότακτη.

Γνωρίζουμε πως η αξιοπρέπεια έχει το κόστος της, στις 24 Γενάρη δε μένει παρά ν' αποδειχτεί πως έχει και το μεγαλείο της.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΚΑΙ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟΥΣ ΥΠΟΔΙΚΟΥΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ■ ΤΗΣ ΦΜΣ

ΚΑΤΩ Η ΣΚΕΥΩΡΙΑ ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

Η ΔΙΚΗ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΤΑΔΙΚΗ

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΥΠΟΔΙΚΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΗΣ ΦΜΣ